

1

TILDĖ

Iki tos akimirkos, kai Linėja išsitraukia savo telefoną, šiandien – visiškai įprasta diena. Tildė, Linėja ir likusi 8B klasės dalis sėdi prie matematikos kabineto durų. Laikrodis rodo apytiksliai penkiolika minučių po pirmos ir tuoj prasidės pamoka. Jų laukia atsiskaitymas. Kai kurie dėl to nervinasi. Tildė, kaip įprasta, rami. Ji mokėsi ir supranta einamą skyrių. Viskas tiesiog puiku, kol Linėja pusbalsiu sušnabžda: „Ar matei?“ Jos balsas rimtas, ji laiko telefoną, kad kažką parodytų Tildei.

– Bet pažadėk, kad neimsi į galvą, OK? Tai tik šudniekis, – perspėja Linėja.

Iš pradžių Tildė nesupranta, kas tai. Jos nuotrauka iš klasės fotografijos?

Klase, ar jūs su manimi? Viens, du, trys, kakutis! – šaukė fotografas, kad tik jie pradėtų juoktis.

Viens, du, trys, kakutis? Tarsi jiems būtų treji. Labiausiai apgailėtina, kad šis triukas suveikė bene su visais. Nuotraukoje šypsosi ar juokiasi visi Tildės bendraklasiai. Šiame džiaugsmo ji pati atrodo kaip koks zombis. Švelniai tariant. Atvirai kalbant – kaip apsinarkašinęs zombis. Pusiau užmerktos akys

ir pusiau pravira burna. Nelaimėi, ji, žinoma, sugebėjo tuo pat metu tiek merktis, tiek keistai išsiviepti būtent tada, kai fotografas spaudė mygtuką. Ir, nelaimėi, vėliau jis parinko būtent šią nuotrauką.

Tokią norisi iškart ištrinti, kad daugiau nereikėtų matyti. Sėkmės šiuo klausimu – ji atsidūrė tarp mokyklos nuotraukų. Praeitą savaitę, kai jie jas gavo, visos popietinės pamokos laisvai galėjo būti atšauktos. Visi tik sėdėjo ir it apsėsti tyrinėjo nuotraukas. Komentavo ir lygino.

– Apmaudu, – po kurio laiko tarstelėjo Linėja dėl Tildės ir klasės nuotraukos. Tarsi mama, norinti būti miela ir paguosti, nors nėra daugiau ką sakyti, tik nevykusį: „Vaje, kaip gaila. Oi, kaip kvailai čia išėjo.“

Jo. Aišku. Labai kvailai. Daugmaž visiška katastrofa. Pati baisiausia visų laikų nuotrauka. O dabar ji – Linėjos telefone. kažkas nufotografavo klasės nuotrauką, išdėdino Tildę, įdėjo į instagramą, į paskyrą, kuri vadinasi... Tildė atidžiai patikrina, ar iš tiesų mato teisingai. „Baidyklės“. Paskyra vadinasi „Baidyklės“.

– Kas čia?

Apie tai anksčiau ji nebuvo girdėjusi. „Baidyklės“. Kas per velnias?

– Visiškai idiotiška paskyra, – sako Linėja.

– Ką? Kam ji priklauso? Kam?

– Anonimui. Garantuotai kažkam, kas mano, kad tai *žiauriai kietas pokštas*, – Linėja parodo ore kabutes, kai sako „kietas pokštas“. – Bent jau aš nežinau kam.

Tuo pat metu pro jas eina pora aštuntokų iš paralelinės klasės. Jie žiūri į Tildę. Tiesiai. Vienas iš jų pašaipiai išsišiepia, o nueidami abu prunkšteli. Ir net nesistengia to slėpti. Visa esmė, kad ji žinotų, jog jie žiūri, kad girdėtų tą niekinamą juoką. Tai suprasti – tarsi gauti antausį. Ji niekada nėra gavusi antausio, tačiau to ir nereikia. Ji jau žino, koks tai jausmas. Visas veidas degte dega.

– Kiek žmonių matė?

– Tik keli, – stengiasi paguosti Linėja, – tikrai ne visi. Klausyk, *sorry*, aš nenorėjau...

Tildė apsidairo. Čia per daug žmonių. Jai reikia pabūti ramiai be niekieno akių. Kad galėtų pasiimti savo telefoną ir pabandyti perprasti, kas yra „Baidyklės“. Tačiau vos tik ji ruošiasi sprukti, matematikos kabineto duris atidaro Sebė – jų mentorius ir matematikos mokytojas. Jis ten, kabinete, ruošėsi atsiskaitymui.

– Tilde, stok! Kur tu dabar? Tuoj pradėsim.

Visi į ją atsisuka. Visa klasė ir bemaž visa mokykla. Jie žiūri į ją. Į jos akis ir burną, į visą kitą bjaurastį, kuria ji, pasirodo, esanti. Mirzo veidą iškreipia ypač pasipūtėliškas šypsnyš. Toks pat kaip ir ką tik to vaikinio iš kitos aštuntos klasės. Dabar ji

supranta. Mirzas irgi matė. O gal jau matė visi? Dvidešimt keturi mokiniai jos klasėje. Keturi šimtai 7–9 klasėse.

Jiems tai aiškiai patinka. Bent jau Mirzui ir jo šutvei. Įsi-vaizduok, jeigu tai jam priklauso „Baidyklės“?! Mirzas erzina Tildę nuo pat pirmos dienos, nes ji iš karto nepuola tikėti visais jo idiotiškais paistalais. Kad merginos ir vaikinai yra tokie skirtingi; kad, kol tik egzistuoja Kinija, visai nesvarbu, ką daro Švedija klimato kaitos klausimais, ir bla bla bla. Dalykais, kuriais iš tiesų *privaloma* abejoti, nes devyniasdešimt procentų jų yra visiškai klaidingi. Ir Tildė abejoja, dar ir dar kartą. Apgailėtina, kad niekas jai už tai dar nepadėjo. Priešingai. Ji atsikraustė čia prieš pat prasidedant septintai klasei ir spėjo praeiti vos dvi savaitės, kai jai buvo užklijuota „Užknisančios“ etiketė. Jai! Dabar ji vos gali praverti burną be Mirzo ir kitų dūsavimų bei dejavimų. Jo žvilgsnyje dabar irgi žiba kažkoks ypatingas laukimas. Ji supranta, kad jis laukia reakcijos.

Ar dabar ji atleis vadžias? Rėks, verks? Cha cha cha, vienas džiaugsmas!

Prakeiktas šūdžius.

Akimirką atrodo, kad Tildė tuoj pagriebs Linėjos telefoną ir parodys „Baidyklių“ paskyrą Sebei. Iškart dabar. Juk visiems mokytojams labai patinka kartoti frazę „pasikalbėkite su su-

augusiuoju“, kai kalbama apie patyčias internete. Paprašiusi Sebės pagalbos tikrai velniškai greitai nutrintų Mirzo pasipūtėlišką šypseną. Sunkiausia, kad Tildė jaučia negalinti ko nors pasakyti be ašarų, o mažiausia, ko jai reikia, tai pratrūkti viėšai. Ji tikrai nesuteiks jiems malonumo pamatyti ją verkiančią.

– Ne, aš niekur neinu, – sako ji Sebei kaip įmanoma tvirtesniu balsu ir, aukštai iškėlus galvą, praslysta pro jį į klasę.

Atsisėda į suolą eilėje prie lango. Visi vis dar į ją žiūri. Jazmina net prunkštėlėja ir Tildė staiga užsimano jai trinktelėti. Išrėkti ką nors. Išlėkti lauk. Palikti šitą sušiktą mokyklą, taip, šitą prakeiktą šiknaskylę. Bet, aišku, ji to nedaro. Ji toliau ramiai sėdi. Priverčia save. Stipriai sukandus dantis.

– Taigi taigis, galite pradėti, – paskelbia Sebė, kai visi susėda į savo vietas, išsitraukia rašiklius ir kitus reikmenis. – Sėkmės, pavarykit, chebra.

Tildė spokso į savo atsiskaitymo lapą. Matematika. Tai svarbu. *Sėkmės, pavarykit, chebra.*

Visi skaičiai lape susilieja į vieną, ji keletą kartų sumirksi, kad išsklaidytų ašaras. Po velnių, ji tikrai nepradės verkti.

Niekada nepradės verkti.

Negalima išeiti, kol nepraėjo trisdešimt minučių. Tokia yra viena iš Sebės atsiskaitymų taisyklių.

Tildė pirma atiduoda testą. Ir pasileidžia link tualetų. Tų, kitame mokyklos gale, prie įėjimo. Kaip tik spėja prieš pratrūkstant verksmui.

Telefone patikrinus „Baidykles“ tampa aišku, kad paskyra gyvuoja porą savaitių. Įkeltos kelios nuotraukos. Pirmiausia – įžymybių. Paskui kelių mokytojų, tarp kurių – ir jų mentorė Ana. Velniškai šlykštūs komentarai. Ir tiek pat velniškai išmoningi. Neatrodo, kad tai būtų Mirzas. Gal jis ir galėtų sugalvoti tokią paskyrą, bet ar gebėtų sukurti tokius aprašymus? Tokiu atveju, jis daug protingesnis, negu Tildė manė.

Prie kiekvienos nuotraukos – po keletą patiktukų ir komentarų. Po mentorės Anos paskyroje paskelbtos ir kitų merginų iš mokyklos nuotraukos. Tildė ketvirta.

Nereikėtų sukti galvos dėl to, kaip atrodo. Bet dabar, kai ji, pasirodo, yra ketvirta negražiausia mergina Gnestoje¹ ir Frėjos mokykloje², tiesiog neįmanoma to nedaryti. Ji visada galvojo, kad yra tipinės vidutiniokės išvaizdos. Nei labai graži, nei labai miela, bet ir nelabai bjauri. Na, tik išskyrus tą nuotrauką.

Jos akys – mėlynos. Plaukai – iki pečių. Rudi. Ji augina kirpčiukus. O tai amžinas procesas, nes aną vasarą netyčia juos

vėl pasikirpo. Jos nosis atrodo kaip... įprasta nosis. Ir smalkras, ir skruostai, ir kakta, ir... nieko labai keisto. Viskas atrodo neblogai. Ji taip galvojo. Nors turbūt visai nieko nesu-prato. Vaikščiojo sau ir tikėjo kažkuo, kas buvo absoliučiai klaidinga.

¹ Miestas Pietų Švedijoje, netoli sostinės Stokholmo (apie 70 km). (*Čia ir toliau vert. past.*)

² Realu mokykla Gnestos mieste. Frėja – viena žymiausių skandinavų mitologijos deivių, siejama su meile, grožiu, vaisingumu, karu ir mirtimi.